

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **Ing. R. G.**, IČO: X
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Ing. Šimonem Petákem, Ph.D., LL.M.
sídlem V Kolkovně 921/3, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha 1

o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. 21712/2019-MZE-14112

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo rozhodnuto o zastavení na návrh žalobce zahájeného sporného řízení ze sporu z Dohody o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova ČR ze dne 13. 10. 2011 (dále jen „**Dohoda o poskytnutí dotace**“) uzavřené mezi žalobcem a Státním zemědělským intervenčním fondem (dále jen „**SZIF**“). Sporné řízení bylo zastaveno z důvodu zjevné nepřipustnosti návrhu na zahájení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „**správní řád**“).
2. Celému sporu předcházelo podání žádosti o dotaci z Programu rozvoje venkova s registračním číslem 10/009/1111a/342/000875 na projekt s názvem Vybudování pevného stanoviště včel, na základě níž byla podepsána Dohoda o poskytnutí dotace, kterou se žalobce zavázal k plnění Pravidel, jimiž se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty PRV na období 2007-2013, opatření I.1.1 Modernizace zemědělských podniků, záměru a), platných pro 9. kolo příjmu žádostí (dále jen „**Pravidla**“). O proplacení dotace ve výši 111 250 Kč žalobce následně požádal dne 9. 11. 2011, ve znění změny ze dne 14. 11. 2011, přičemž ta mu byla dne 17. 2. 2012 vyplacena.
3. V návaznosti na *ex-post* kontrolu provedenou pracovníky SZIF dne 21. 7. 2016 v místě realizace projektu zaslal SZIF žalobci dne 15. 5. 2017 oznámení o ukončení administrace žádosti o dotaci č. j. SZIF/2017/0409151 (dále jen „**Oznámení**“), a to z důvodu, že bylo zjištěno porušení kapitoly 3, písm. k) Části A Pravidel. Konkrétně bylo zjištěno, že žalobce uplatnil výdaje, které se ukázaly jako nezpůsobilé, resp. jejichž způsobilost nebylo možné ověřit. Proti tomuto postupu se žalobce bránil žádostí o přezkum ukončení administrace, přičemž Ministerstvo zemědělství postup SZIF potvrdilo.
4. Dne 19. 3. 2019 bylo poté zahájeno řízení o vrácení dotace (oznámením SZIF, č. j. SZIF/2019/0225539).
5. Žalobce následně dne 16. 4. 2019 podal návrh na zahájení sporného řízení podle § 141 správního řádu, ve kterém požadoval, aby žalovaný přistoupil ke zrušení Oznámení. Napadeným rozhodnutím však žalovaný sporné řízení zastavil, a to z důvodu, že návrh na zahájení řízení byl podán až po proplacení dotace. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 10 As 177/2014 - 46, č. 3453/2016 Sb. NSS, žalovaný dospěl k závěru, že pokud již došlo k vyplacení dotace, není vedení sporného řízení podle § 141 správního řádu možné, neboť je třeba užít speciální úpravy podle § 11a zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu (dále jen „**zákon o SZIF**“). Řízení o vrácení dotace podle citovaného ustanovení přitom již bylo před podáním návrhu zahájeno, což rovněž znamená, že je zde dána překážka řízení podle § 48 odst. 1 správního řádu. K odkazu žalobce na postup žalovaného v případě obce Bukovice pak žalovaný zdůraznil, že se jednalo o odlišnou situaci, kdy nedošlo k vyplacení celkové částky dotace.

II. Žaloba

6. Proti zastavení řízení se žalobce bránil správní žalobou, v níž formuloval následující žalobní body.

7. Pod **prvním žalobním bodem** namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaný ve své argumentaci spokojil toliko s odkazem na § 11a zákona o SZIF a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 177/2014 - 46, který se však zabýval jinou situací podle jiného zákona. Žalovaný přitom analogické užití judikatury nijak nezduvodnil. Žalovaný navíc jen přebíral z kontextu vytrženou část odůvodnění tohoto rozsudku, přičemž není zřejmé, z čeho údajnou specialitu citovaného ustanovení dovodil.
8. Ve **druhém žalobním bodě** pak žalobce odmítl závěr o specialitě § 11a zákona o SZIF vylučující vedení sporného řízení podle § 141 správního řádu. Jelikož je Dohoda o poskytnutí dotace podle judikatury i teorie veřejnoprávní smlouvou, spory z ní vzešlé se tak mají řešit v rámci sporného řízení. Znění §11a zákona o SZIF toto obecné pravidlo nevylučuje. Žalobce zde připomenul, že jinou specialitu, vůči zákonu o rozpočtových pravidlech, upravuje v § 11a odst. 9 výslovně. Pokud by tedy poměr speciality měl být založen i zde, nepochybně by tak zákonodárce výslovně stanovil. Podle žalobce zastává žalovaný nesmyslnou konstrukci, která vede k tomu, že ochrana stran veřejnoprávní smlouvy ve sporném řízení je možná pouze v mezidobí od uzavření smlouvy do proplacení dotace. V tomto časovém úseku je však vznik sporu věcí výjimečnou. Postup žalovaného zkracuje právo žalobce na obranu po vyplacení dotace tím, že mu upírá jednu procesní cestu obhajoby.
9. Ve **třetím žalobním bodě** pak žalobce argumentoval podle něj zavedenou praxí žalovaného, který v obdobné věci obce Bukovice (rozhodnutí ze dne 31. 8. 2015, č. j. 42795/2015-MZE-14113) meritorně posuzoval jak vyplacenou, tak nevyplacenou část dotace. Pokud žalovaný bez náležitých důvodů změnil svou praxi a výklad předpisů, jedná se o porušení základní zásady rovného postavení obsažené v § 7 správního řádu, jakož i o porušení ústavně garantovaných práv žalobce. V případě obce Bukovice přitom mohlo rozhodnutí ve sporném řízení ovlivnit jak neproplacenou, tak proplacenou část dotace.
10. Dále jako **čtvrtý žalobní bod** pak žalobce brojil proti argumentaci žalovaného překážkou litispendence dle § 48 odst. 1 správního řádu. Jednak namítal, že tvrzení žalovaného o dalším důvodu zastavení řízení nad rámec § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť tyto úvahy nemají odraz i v jeho výroku. Dále pak tvrdil, že překážka litispendence zde vůbec dána není, protože předmětem řízení o vrácení dotace je vymožení dotace, kdežto předmětem sporného řízení je spor z veřejnoprávní smlouvy.
11. Konečně pod **pátým žalobním bodem** pak žalobce vznesl námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí, a to z důvodu, že jeho výrok je neuskutečnitelný, a tedy nicotný podle § 77 odst. 2 správního řádu. Zní totiž následovně: *„Řízení o návrhu navrhovatele na zahájení sporného řízení podle § 141 správního řádu z dohody o poskytnutí dotace z PRV uzavřené dne 13. 10. 2011 na projekt reg. č. 10/009/1111a/342/000875 s e z a s t a v u j e, neboť návrh na zahájení sporného řízení je zjevně právně nepřípustný.“* Řízení o návrhu navrhovatele na zahájení sporného řízení, tedy jakési předběžné řízení před samotným sporným řízením, ovšem nemá žádný právní podklad, žalovaný ho proto nemohl zahájit a ani zastavit.
12. Žalobce ve své žalobě závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k **prvému žalobnímu bodu** uvedl, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno, přičemž právě citace rozsudku kasačního soudu dokládá, proč má být použita speciální úprava § 11a zákona o SZIF.
14. Ke **druhému žalobnímu bodu** žalovaný zopakoval, že § 11a zákona o SZIF obsahuje samostatnou úpravu pro vrácení dotace, příjemce dotace má v jejím rámci možnost plně uplatnit svá práva. Podle něj by přitom neodpovídalo předpokladu racionálního zákonodárce, aby bylo možné současně o téže věci vést sporné řízení a řízení o vrácení dotace. Pro spory z dohody týkající se záležitostí, které nemají vliv, resp. se netýkají vrácení dotace, zůstává možnost sporné řízení vést. Řízení o vrácení dotace je nadto pro žalobce i příznivější s ohledem na odpovědnost správního orgánu za zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu (na rozdíl od řízení sporného). Toto řízení je navíc dvouinstanční. Ochrana práv žalobce je tak v tomto řízení plně garantována, a to bez ohledu na to, že by zde došlo k vyloučení odkladného účinku odvolání.
15. V případě **třetího žalobního bodu** pak žalovaný zdůraznil, že případ, na nějž odkazoval žalobce, byl skutkově odlišný. V daném případě byla totiž dotace vyplacena pouze částečně a nejedná se tak o srovnatelnou situaci.
16. Žalobce ve své **replice** uvedl, že předmětný judikát Nejvyššího správního soudu nelze bez logického navázání použít, jelikož se po obsahové ani právní stránce nejedná o obdobné případy.
17. Pokud žalovaný napadené rozhodnutí opřel o předpoklad racionálního zákonodárce, měl to uvést již v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Výhodnost obrany pak podle žalobce není pro vyloučení sporného řízení rozhodná; je věcí žalobce, který právní prostředek obrany si zvolí, přičemž spolehlivé zjištění skutkového stavu je též podmínkou řádného vedení sporného řízení. Zkrácení možnosti své obrany pak žalobce ilustroval i příkladem vyloučení odkladného účinku odvolání.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
19. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali, přičemž soud neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise.
20. Soud se v logice soudního přezkumu nejprve zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vznesl pod **pátým žalobním bodem**. Nejprve však předesílá, že stejnou námitkou žalobce, jakož i jeho ostatními žalobními námitkami, se již zdejší soud zabýval ve skutkově souvisejících věcech týkajících se návrhů žalobce na zahájení sporného řízení (viz rozsudky ze dne 27. 10. 2020, č. j. 14 A 70/2019 - 32, a ze dne 24. 2. 2021, č. j. 15 A 42/2019 - 80). Jejich závěry jsou přitom plně přenositelné i na nyní projednávanou věc a soud z nich proto v dalším vychází.

21. Žalobce namítal nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 77 odst. 2 správního řádu pro neuskutečnitelnost jeho výroku. K tomu soud pro pořádek předesílá, že vady způsobující nicotnost správního rozhodnutí jsou vymezeny v § 77 odst. 1 správního řádu (žalobce se zřejmě v této námitce opřel o znění správního řádu do 30. 6. 2017). Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotným rozhodnutí, „*k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*“
22. Nicotnost správního rozhodnutí dále vymezil i Ústavní soud, a to v nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09: „*Právní věda považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence právního podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného nebo jinak nemožného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či vnitřní rozpornost a neexistence vůle [...].*“ Rovněž judikatura správních soudů si pod nicotností rozhodnutí představuje nejzávažnější, nejtěžší a zároveň nezhojitelné vady rozhodnutí (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008 č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, č. 2837/2013 Sb. NSS).
23. Předmětné vady soud u napadeného rozhodnutí neshledal. Soud nepochybnuje, že nicotnost rozhodnutí může být způsobena mj. i neexistencí právního podkladu nebo právní či faktickou neuskutečnitelností tohoto rozhodnutí, nicméně o takový případ v projednávané věci nejde. V případě výroku znějícího: „*Řízení o návrhu navrhovatele na zahájení sporného řízení podle § 141 správního řádu z dohody o poskytnutí dotace z PRV uzavřené dne 13. 10. 2011 na projekt reg. č. 10/009/1111a/342/000875 se z a s t a v u j e, neboť návrh na zahájení sporného řízení je zjevně právně nepřipustný.*“, totiž soud nemá pochybnosti o tom, že výrok směřoval k zastavení sporného řízení, které bylo zahájeno návrhem žalobce (jako navrhovatele) na zrušení oznámení SZIF ze dne 16. 4. 2019.
24. Z výrokové části rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný rozhodoval na základě § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a činil tak ve sporném řízení podle § 141 správního řádu, jež bylo zahájeno na v návětí přesně označený návrh žalobce. Výše citovaný výrok tak nepřipouští jiný výklad než ten, který směřuje k zastavení konkrétního probíhajícího sporného řízení a nikoli jakéhosi předběžného řízení o návrhu, v němž by žalovaný svévolně rozhodoval o tom, zda je návrh žalobce vůbec způsobilý sporné řízení zahájit. Napadené rozhodnutí je právně uskutečnitelné, neboť nic nebrání tomu, aby bylo probíhající sporné řízení následně zastaveno, přičemž i právní podklad je ve výrokové části rozhodnutí uveden. Napadené rozhodnutí proto není nicotné.
25. Soud dále přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti, vznesené pod **prvním žalobním bodem**. Předem tohoto posouzení nejprve podotýká, že správní soudy v minulosti nespočetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno zásadním vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede žádné konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

26. Ani v tomto případě soud žádnou z uvedených vad v napadeném rozhodnutí neshledal. Žalovaný nejprve rekapituloval předchozí průběh administrace žádosti žalobce o dotaci a důvody podání návrhu na zahájení sporného řízení. Dále na str. 3 napadeného rozhodnutí uvedl, že návrh na zahájení sporného řízení byl podán až poté, co žalobci byly finanční prostředky proplaceny. V této fázi již ovšem není vedení sporného řízení možné, neboť pokud již došlo k proplacení finančních prostředků, uplatní se speciální právní úprava obsažená v §11a zákona o SZIF. Žalovaný k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 177/2014 - 46. Nijak přitom neskrýval, že ten mířil na zákon o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, nicméně na řešenou věc podle žalovaného dopadá obdobně. Na základě toho pak žalovaný jednoznačně uvedl, že pokud již došlo k vyplacení finančních prostředků, má být postupováno skrze řízení o vrácení dotace, které je řízením vedeným dle správního řádu, a v němž má příjemce dotace možnost plně realizovat svá práva, a to jak v průběhu samotného řízení, tak co se týče uplatnění opravných prostředků proti rozhodnutí SZIF. Podání návrhu na zahájení sporného řízení dle § 141 správního řádu je tedy třeba považovat za zjevně právně nepřipustné.
27. Takové odůvodnění považuje soud za zcela dostatečné, protože žalovaný přesně popsal z jakého důvodu je namístě použití zvláštní právní úpravy (že dotace byla v okamžiku zahájení sporného řízení již vyplacena). Tuto úvahu dále podpořil odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, když i bez tohoto odkazu by byla úvaha žalovaného z odůvodnění zcela zřejmá a přezkoumatelná – to že s ní žalobce nesouhlasí, je věcí věcného posouzení, nikoli přezkoumatelnosti. Napadené rozhodnutí proto není z tohoto pohledu nepřezkoumatelné.
28. Soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani ve vztahu k námitce uvedené pod **čtvrtým žalobním bodem**, podle níž v případě, pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na překážku zahájení řízení, měl být tento důvod uveden ve výroku [dle žalobce nešlo o důvod „nadto“, ale „vedle toho“ podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu]. Jak již zdejší soud přiléhavě vysvětlil v rozsudku č. j. 14 A 70/2019 - 32, použití slova „nadto“ znamená, že následná úvaha je činěna nad rámec nosných důvodů rozhodnutí (tzv. *obiter dictum*), s cílem tyto důvody podpořit. Tato dodatečná argumentace však není autoritativní, nemá odraz ve výroci správního rozhodnutí. Kdyby ve správním rozhodnutí tato úvaha chyběla, nic by to na zákonnosti jeho výroku neměnilo. K zastavení správního řízení navíc postačuje naplnění byť jen jednoho z důvodů dle § 66 správního řádu. V takovém případě není možné napadené rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
29. Soud však dává žalobci za pravdu, že věcně závěr žalovaného ohledně překážky litispendence neobstojí, neboť ta je dle § 48 odst. 1 správního řádu založena tehdy, pokud bylo o téže věci z téhož důvodu zahájeno řízení u jiného správního orgánu. Řízení zahájené na žádost (sporné řízení) a řízení zahájené z moci úřední (řízení o vrácení dotace) jsou sice řízeními v téže věci, nejsou ale vedena z téhož důvodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012 - 58). Opět ve shodě s rozsudkem č. j. 14 A 70/2019 - 32, soud ovšem dodává, že toto pochybení nepůsobí nezákonnost napadeného rozhodnutí. Výrok je založen na zjevné právní nepřípustnosti návrhu na zahájení řízení, nikoli na překážce litispendence. Předmětná vada odůvodnění tak nemá vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Námitka je nedůvodná.

30. Soud tak mohl přistoupit k vlastní podstatě věci (**druhý žalobní bod**), tedy zda je závěr žalovaného o nepřípustnosti návrhu na zahájení sporného řízení z důvodu zvláštní právní úpravy řízení o vrácení dotace podle § 11a odst. 1 zákona o SZIF správný či nikoli. Dle žalobce totiž znění § 11a zákona o SZIF nevylučuje užití § 141 správního řádu.
31. Podle § 141 odst. 1 správního řádu ve sporném řízení správní orgán řeší spory z veřejnoprávních smluv a v případech stanovených zvláštními zákony spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů.
32. Podle § 11a odst. 1 zákona o SZIF *„(v) případě neoprávněné platby dotace kryté zcela nebo zčásti prostředky z rozpočtu Evropské unie postupuje Fond podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a podle tohoto zákona. Řízení o vrácení dotace Fond zahájí nejpozději do 10 let ode dne jejího vyplacení.“*
33. Ve věci není sporu o tom, že Dohoda o poskytnutí dotace je veřejnoprávní smlouvou ve smyslu částí páté správního řádu. Obecně přitom bezpochyby platí, že spory z veřejnoprávních smluv správní orgán řeší ve sporném řízení podle § 141 správního řádu. To však podle soudu ještě neznamená, že jakékoliv nesrovnalosti a sporné otázky lze řešit cestou sporného řízení. Pokud totiž právní řád pro určité situace předpokládá zvláštní postup, tento postup musí být aplikován. V tomto případě přitom § 11a odst. 1 zákona o SZIF výslovně určuje, že v případě neoprávněné platby dotace správní orgán zahájí řízení o vrácení dotace. Ke shodnému závěru dospěl zdejší soud v již uvedeném rozsudku č. j. 14 A 70/2014 - 32, který se zase opíral mj. o rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 A 73/2018 - 36.
34. Žalobci byla dotace vyplacena dne 17. 2. 2012 a teprve následně SZIF zjistil porušení podmínek dotace. Jedná se tak o situaci, kdy byla dotace – optikou SZIF – vyplacena neoprávněně a kdy je namístě zahájit řízení o vrácení dotace předpokládané § 11a zákona o SZIF. Předmětem tohoto řízení přitom bude posouzení stejné otázky, jíž chtěl žalobce učinit předmětem sporného řízení: zda byla pravidla pro poskytnutí dotace porušena a žalobce má dotaci vrátit.
35. Právě z tohoto hlediska je na věc přiléhavý i žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 177/2014 - 46, podle kterého se *„při porušení smluvních podmínek veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace, které je možno definovat jako porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 22 zákona o územních rozpočtech nezahajuje spor z veřejnoprávní smlouvy dle správního řádu, ale postupuje podle zvláštního zákona, tj. zákona o územních rozpočtech. Jedná se zvláštní případ porušení veřejnoprávní smlouvy, úprava § 22 zákona o územních rozpočtech je vůči § 167 správního řádu speciální.“* Přestože kasační soud v tomto rozsudku primárně řešil jinou otázku (postavení Regionální rady regionu soudržnosti) a citovaná část judikátu se vztahuje k zákonu č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, nikoli zákonu o SZIF, předmětné úvahy jsou nepochybně do určité míry relevantní i pro nyní

posuzovanou věc. Vyplývá z nich totiž nezbytnost rozlišování toho, kdy se jedná o spor o splnění či nesplnění určitých dojednaných podmínek veřejnoprávní smlouvy a kdy se jedná

o otázku posouzení porušení rozpočtové kázně, resp. svou povahou obdobné posouzení oprávněnosti vyplacené dotace v projednávané věci (ve vztahu k porušení rozpočtové kázně srov. ještě rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Afs 34/2019 - 27). Speciální povaha § 11a zákona o SZIF k úpravě sporného řízení podle § 141 správního řádu je přitom zřejmá i bez toho, aby muselo být užití § 141 správního řádu v zákoně o SZIF výslovně vyloučeno.

36. Městský soud se přitom nedomnívá, že by se jednalo o iracionální konstrukci žalovaného. Naopak, pokud by došlo k souběhu sporného řízení a řízení o vrácení dotace, mohlo by dojít k přijetí dvou rozdílných rozhodnutí v téže věci, což je jen těžko představitelné a z hlediska předvídatelnosti rozhodování veřejné správy nepřijatelné. Soud zde opakovaně zdůrazňuje, že posuzování oprávněnosti vratky dotace (porušení podmínek dotace) je základní otázkou řízení podle § 11a zákona o SZIF, stejně jako by bylo základní otázkou žalobcem iniciovaného sporného řízení. Jinými slovy řečeno, tato otázka není v řízení o vrácení dotace otázkou předběžnou ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu, na jejímž vyřešení ve sporném řízení by musel správní orgán v takovém případě čekat, a pak jen formálně stanovit výši vratky. K tomu soud dodává, že žalobce není zkrácen na svém veřejném subjektivním právu namítat rozhodné skutečnosti tím, že sporné řízení bylo v případě již vyplacené dotace zastaveno a ve věci bude zahájeno řízení o vrácení dotace. Svou obranu může plně uplatnit v řízení o vrácení vyplacené dotace.
37. Soud se proto zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že po vyplacení dotace již není na místě vést sporné řízení týkající se vrácení již vyplacené dotace. Žalobní bod není důvodný.
38. Konečně, pokud jde o **třetí žalobní bod**, v němž žalobce namítal porušení základních zásad správního řádu z důvodu, že napadené rozhodnutí je v rozporu s dosavadní praxí žalovaného, soud v první řadě konstatuje, že existence jednoho dřívějšího správního rozhodnutí ještě nutně nemusí zakládat ustálenější a závaznou správní praxi žalovaného ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, od níž se žalovaný podle žalobce odchýlil. Především pak nezapovídá, aby správní orgán svůj názor do budoucna změnil, pokud svůj postup náležitě odůvodní, což se s ohledem na odkaz žalovaného na zvláštní úpravu zákona o SZIF a rozsudek desátého senátu Nejvyššího správního soudu stalo. Jeho závěr přitom je, jak soud dovodil výše, v souladu se zákonem.
39. Navíc je potřeba zdůraznit, že případ posuzovaný v rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, č. j. 42795/2015-MZE-14113, kterým bylo rozhodnuto ve sporném řízení, není případu žalobce vůbec přílehlavý. Jak je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti (opět viz rozsudky ze dne 27. 10. 2020, č. j. 14 A 70/2019 - 32, a ze dne 24. 2. 2021, č. j. 15 A 42/2019 - 80), citované rozhodnutí žalovaného se týkalo návrhu obce Bukovice, která dne 7. 6. 2013 požádala o průběžnou platbu ve výši 50 % dotace (1 391 826 Kč) a této žádosti bylo vyhověno. Žádosti o proplacení konečné platby ve výši 1 359 674 Kč ovšem vyhověno nebylo s odkazem na výsledky kontroly. V předmětném rozhodnutí se dále uvádí, že dne 11. 9. 2014 byla ukončena administrace projektu a na již vyplacenou část bude uplatněna vratka. Již vyplacené dotace se tak spor zjevně netýkal, čemuž ostatně odpovídá i návěti výroku tohoto rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že se obec Bukovice domáhala výplaty právě dosud nevyplacené části dotace ve výši 1 391 826 Kč.
40. Ve shodě s výše uvedenými rozsudky zdejšího soudu, tak je i nyní možné uzavřít, že se nejednalo o podobné případy, jelikož ve věci obce Bukovice nebyla vyplacena celá dotace,

ale pouze její část, přičemž sporné řízení se týkalo neproplacené dotace. Nejednalo se tak o nerovný přístup k žalobci, který se navíc může bránit i v řízení o vrácení dotace stejným způsobem, jakým by se mohl bránit ve sporném řízení. Ani tento žalobní bod proto nebyl důvodný.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

